

— А! не бива тъй, защото животътъ ми е въ прѣмездѣ, а той струва повече отъ твойтъ; безумно е да ти оставя да правишь ты каквото щешъ. . . .

— Господарю, колкото за себе си можешь да правишь каквото виждашь за добръ, но азъ, понеже имамъ жена и дѣца трѣба да си избавяж животътъ.

— Ще каже че отричашъ, не щѣшь да вървишь а? понята гласътъ съ единъ тонъ пѣргавъ купно и приемъхливъ.

— Безъ друго.

— Тъзи ли ти е послѣдната дума?

— Токо кажи.

— Поумячяхъ ся за малко; послѣ гласътъ повтори пѣккъ по-миланнъ.

— Тука ли си, Якове?

— Тука съмъ господарю-рицарю.

— Имашъ ли отгорѣ си пари?

— Имамъ.

— Е, дай десетъ луиза на тоъ младець и да яхни та да-вървишь.

— Съ благодареніе, господарю-рицарю. Тогазь ся чу металческый звекъ на златны монеты, които нѣсвахъ въ единъ малкъ кысийкъ, който слугата извади отъ якоба си.

— Ей, нашенець! казва на возатая; я си по-прости рѣкътъ ако щешъ.

— Защо?

— Да ти дамъ десетъ луиза.

— Не дѣй си прави трудъ, молиж ти ся, каза той.

— Какъ да си неправяж трудъ?

— Ще каже че и сто луиза да ми дадешъ азъ не мръдвамъ отъ тукъ.

— Чувате ли, господарю, казва Яковъ на господаря си, и сто луиза ако да му дадемъ, не мръдва отъ тука, казва.

— Чухъ го, твърдѣ добръ го чухъ, дповтора гласътъ,